

[Ministeren for offentlige Arbejder.]
 jeg tænkt paa, at Banerne skulde betale for de Udgifter, som Motorkørselen paafører Banerne. Jeg har ikke tænkt paa andet med dette Lovforslag, end at vi burde have en Afklaring af dette Forhold og søge at faa Sikringerne udført hurtigst muligt. Og naar der siges, at der gives Adgang til dette gennem eksisterende Love, saa er det naturligvis rigtigt; men lige saa rigtigt er det, at det ikke bliver gjort. Og lige saa rigtigt er det, at det ikke kan hjælpe — hvad jeg jo har læst adskillige Gange i det ærede Medlem Hr. Steen nærstaaende Blade —, at de saa angriber Ministeriet, fordi der ikke bliver gjort noget. Ministeriet kan nemlig *ikke* gøre noget; Kommunen er primus motor dør og maa tage Sagen i sin Haand. Ministeriet kan hjælpe den til Rette; men Ministeriet som saadant kan ikke give noget Paalæg til Kommunerne.

De ærede Ordførere har alle været inde paa Spørgsmaalet om Kommissionen, som skulde besigtige og foreslaa de Foranstaltninger, der skulde gennemføres. Jeg har ment, at det var et Hensyn, som vi maatte skyldte de motorkørende, idet den Kommission, som er foreslaaet her, giver de motorkørende en overordentlig stor Indflydelse, da det udtrykkelig foreslaas, at den ene af dem, som Ministeriet skal sætte ind, skal være en af Justitsministeriet udpeget Mand, altsaa en motorsagkyndig Mand, og den anden skulde udpeges gennem Organisationerne. Jeg tror ogsaa, at de motorkørende netop derigennem vil føle sig tilfredsstillet, thi samtidig er det foreslaaet, at to Amsraadsmedlemmer og kongelig Kommissarius skal derind. Det er gjort for at faa det hele saa ligeligt som muligt, for at faa saa stor Ensartethed som muligt Landet over, thi vi kan ikke stykke det ud i alt for smaa Stykker, saaledes at der bliver alt for stor Uensartethed. Skal dette gennemføres paa rette Maade, maa det være en Landsopgave; det afgørende kan ikke være, hvad de enkelte Kommunalbestyrelser rundt omkring for deres Vedkommende finder er tilstrækkeligt, thi ser man hen paa, hvad de, siden Færdselsloven traadte i Kraft, har fundet tilstrækkeligt, vil man se, at der ikke er udført saa forfærdelig meget af det, Færdselsloven tilsigtede skulde gennemføres. Det forekommer mig heller ikke, at det indirekte Paabud efter den sidste Motorafgiftslov om, at der skulde bruges af Motorafgiften til disse Formaal, har hjulpet stort, thi der er ikke foretaget ret meget Landet over.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen var inde paa, at det var noget ulige; nogle Kommuner havde gjort en Del i saa Henseende, andre havde slet ingenting gjort. Det er rigtigt, men det kan vel ikke hjælpe at tænke paa en Tilbagebetaling, og med Undtagelse af ganske enkelte Kommuner tror jeg ikke, der er gjort overordentlig meget Landet over.

Spørgsmaalet om Kommission eller ikke Kommission kan vi naturligvis drøfte i Udvalget, men jeg vil dog tro, man skulde være lidt betænkelig ved at gaa bort fra den her foreslaaede Ordning, der kan gennemføres uden alt for urimelige Udgifter.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich fastslog tydeligt og klart i sin Indledningstale, at Udgifterne ved Gennemførelsen af de Op-gaver, der her foreslaas løst, kunde afholdes af Motorafgiften. Det er ganske rigtigt, men jeg vil gerne overfor det ærede Medlem betone, at Ministeren ikke kan paabyde noget i saa Henseende, i hvert Fald ikke i de allerfleste Tilfælde, det kommer an paa de enkelte Kommuner, og det har altsaa efter min Opfattelse ikke været muligt, i hvert Fald i tilstrækkelig Grad, at faa Kommunerne til at gennemføre de paagældende Foranstaltninger, saaledes at man med de Penge, der staaar til Raadighed af Motorafgiften, har naaet de paakrævede Resultater. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Ulrich udtalte, at han for sit Vedkommende ikke har noget imod, at der forlods tages et Beløb deraf, men han mente, det var Maaden, der var forkert.

Spørgsmaalet om Kommissarier og Kommissioner skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, jeg har ogsaa villet knytte Overvejningspektøren og Amtsvejningspektørerne hertil, de skal med paa Raad i alle disse Forhold, men jeg er ikke sikker paa, man vil naa det samme gode Resultat, hvis man lader dem alene være de afgørende. Selvfølgelig kan det overvejes, om man kan naa frem paa den Maade, men i hvert Fald maa der træffes en anden Ordning med Hensyn til Sognekommunerne, thi dér har man ikke Amtsvejningspektørerne til Raadighed. Jeg ser saaledes paa det, at det ikke mindst er Sognekommunerne, man gennem dette Lovforslag vil komme til Hjælp, thi ude i Sognekommunerne kniber det ganske overordentlig med at faa Penge til Raadighed til Foranstaltninger af denne Art, i langt højere Grad end for Amternes Vedkommende, rent bortset fra, at Sognekommunerne i det hele ikke har saa store Penge at raade over; men jeg rejser Spørgsmaalet her, sikker paa, at det